

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- Ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τὰ πάντα καταλέγει:
πῶς εἰς τὸ δρακοντόκαστρον ἐσέβην μόνος τότε,
πῶς εὔρεν τὰς πολυτελεῖς λαμπρότητας ἐκείνας
1425 καὶ εἰς τὸ κελλῖν τοῦ δράκοντος τὴν κόρην κρεμαμένην,
τοὺς ἀπανθρώπους ἐτασμοὺς τῆς παραξένου κόρης·
καὶ μετὰ τοὺς ἀνατασμοὺς τοῦ δράκοντος τὸν φόνον,
τὰς ἡδονάς, τὰς χάριτας τὰς μετ' αὐτῆς τῆς κόρης,
τὸ κάλλος καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς τρυφὰς ἐκείνας,
1430 τὰς ἀμυθήτους χάριτας καὶ τέλος τὸ καρκάλλιν
καὶ πῶς πολύτροπος γυνὴ καὶ δαιμονώδης γραῖα
μετὰ κλαθμῶν καὶ στεναγμῶν καὶ πολυπλόκων λόγων
ἐπλάνησεν, κατέβασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους·
«τὰ δ' ἄλλα: γέγονα νεκρὸς,/τὰ δ' ἐφεξῆς οὐ λέγω».
1435 Καὶ πάλιν μετὰ στεναγμοῦ τὴν κόρην ἀνεζήτει,
(Πληρώσας τὴν ὑπόθεσιν τοὺς ἀδελφοὺς, ὡς εἶχεν,
πάλιν θρηνηῶν ἀναζητεῖ Καλλίμαχος τὴν κόρην.)
«ποῦ, κάλλος, λέγων, γυναικῶν, ἐπῆγες ἀπεκρύβης;
Ἐθνατώθης ἐκ παντός· καὶ πῶς ἐθνατώθης;
1440 καὶ πῶς οὐ βλέπω σε νεκράν; Καὶ γὰρ πικρὸν τὸ βλέπειν
τὴν σὴν ὁμόψυχον νεκράν καὶ θανατοσφραμένην,
ὅμως παρακαθίσω σε, θρηνήσω, κλαύσομαί σε,
κρατήσω, περιλάβω σε, μοιρολογήσομαί σε,
νεκράν καταφιλήσω σε. Καὶ πῶς τὸν λόγον λέγω
1445 καὶ παρευθὺς οὐ γίνομαι νεκρὸς ἀπὸ τοῦ πόνου,
ἀλλὰ καὶ ζῶ καὶ λέγω το τὸ πικρολόγιν τοῦτο;
Πολὺν ἐγείρω κοπετόν, ἀνασπασθῶ καρδίαν,
κινήσω βρύσιν φοβερὰν καὶ ποταμοὺς δακρῶν.
Καὶ πάλιν λούσομαι λουτρὸν ἀπὸ πικρῶν ὑδάτων·
1450 ἐλουσθὴν πάντως μετὰ σοῦ λουτρὸν χαριτωμένον,

- νῦν μετὰ σοῦ συλλούσομαι λουτρὸν ἀπὸ δακρῶν.
Ἔρω ἐξυπηρέτησεν εἰς τὸ λουτρὸν ἐκεῖνον·
νῦν καὶ νεκράν σε συμπλακῶ –λιποθυμῶ τῶν λόγων.–
Τί γοῦν ἀργῶ; τί κάθημαι, τὴν ὥραν παρατρέχω;
1455 οὐ τρέχω πρὸς ἀνεύρεσιν/καὶ ζήτησιν τῆς κόρης,
ἀλλὰ καὶ ζῶ καὶ φαίνομαι καὶ βλέπω τὴν ἡμέραν
χωρὶς πνοῆς μου καὶ ζωῆς καὶ τῆς ἡμέρας δίχα;»
Καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφούς: «Ἴδου τὸ κάστρον τοῦτο·
καλόν, λαμπρόν, ὀλόχρυσον, λιθομαργαωμένον,
1460 πηγὴ χρημάτων, ποταμὸς τῶν ὄλων πλουτισμάτων.
Εἰ βούλεσθε τὴν οἴκησιν, οἰκήσετέ τὴν πάλιν,
εἰ δὲ καὶ μή, καὶ χρήματα καὶ λίθους καὶ μαργάρους
μετακομίσατε πολλοὺς εἰς τὴν ἡμῶν πατρίδα.
Ἐγὼ δ' ἀποχωρίζομαι τῶν ἀδελφῶν μου πάλιν,
1465 καὶ πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῆς κόρης ὑπαγαίνω».
Ἀπεχαιρέτησεν εὐθύς, ἐκίνησεν, ἐξέβην.
Περιπατῶν ὠδύρετο, πονῶν ἐπεριπάτει,
στενάζων καὶ μετὰ κλαθμοῦ περίτρεχεν τὴν χώραν·
οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τὸ φῶς οὐδὲ τὸ φέγγος βλέπειν,
1470 λέγων: «Τὸ φῶς ἐχάσα το, τὸ φέγγος ὑστερήθην
καὶ σκοτεινόν, ὀδυνηρὸν περιπατήσω δρόμον
μετὰ θλιμμένου λογισμοῦ καὶ σκοτεινῆς καρδίας».

Εμμανουήλ Κριαράς (επιμ.), *Βυζαντινά ἱπποτικά μυθιστορήματα* [Βασική Βιβλιοθήκη, 2], Αετός, Αθήνα 1955 σ. 19-83.